

Marc Levy

SONSUZLUK İÇİN YEDİ GÜN

ÇEVİRİ: IŞIK ERGÜDEN

❤
CAN

MARC LEVY

Sonsuzluk İçin
Yedi Gün

Sept jours pour une éternité, Marc Levy

© 2003, Editions Robert Laffont / Susanna Lea Associates

© 2005, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2005

9. basım: Ocak 2015, İstanbul

Bu kitabın 9. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Pınar Savaş

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Maxim Filipchuk

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş Merkezi,

Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-0576-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

MARC LEVY

Sonsuzluk İçin
Yedi Gün

ROMAN

Fransızca aslından çeviren
Işık Ergüden

MARC LEVY, 1963 yılında Fransa'da doğdu. 17 yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi; bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılıp ABD'ye yerleşti. 40 yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çok-satar listelerinin başından inmedi ve otuza yakın dile çevrildi. Yazarın ikinci romanı *Neredesin?* ilkini aratmayacak bir başarıyla çok geçmeden bir milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımladığı *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, Fransa'da 2003'ün en çok satan romanı oldu. 2004'te yayımlanan *Gelecek Sefere*; aşk, mizah ve masalsi öğelerle ördüğü romanlarından biriydi. Levy, 2005'te *Keşke Gerçek Olsa*'nın devam romanı *Sizi Tekrar Görmek*'i yayımladı. Ardından *Dostlarım, Aşklarım* (2006), *Özgürlük İçin* (2002), *Birbirimize Söyleyemediğimiz Onca Şey* (2008), *Le première jour* (İlk Gün, 2009) *Le première nuit* (İlk Gece, 2010), *Gölge Hırsızı* (2010) ve *L'étrange voyage de Monsieur Daldry* (Mösyö Daldry'nin Garip Yolculuğu, 2011) ve *Si c'était à refaire* (Keşke Başa Dönülebilse, 2012) kitapları geldi. Bir kısa metrajlı filmi de (*La lettre de Nabila*) bulunan yazar Londra'da yaşıyor.

Marc Levy'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Keşke Gerçek Olsa, 2001

Neredesin?, 2004

Gelecek Sefere, 2006

Sizi Tekrar Görmek, 2007

Dostlarım Aşklarım, 2008

Özgürlük İçin, 2009

Birbirimize Söyleyemediğimiz Onca Şey, 2010

Gölge Hırsızı, 2011

Tesadüf, Tanrı'nın fark edilmeden
geçip gitmek için büründüğü biçimdir.

JEAN COCTEAU

Manine'e,
Louis'ye

*Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı.
Akşam oldu, sabah oldu ve ilk gün oluştu.¹*

1. Eski Ahit, "Yaratılış", 1:1,5. (Y.N.)

Birinci gün

Yatağına uzanmış olan Lucas, çılgınca yanıp sönen çağrı cihazının minik lambasına baktı. Elindeki kitabı kapadı ve hayranlık içinde yanı başına koydu. Bu hikâyeyi kırk sekiz saat içinde üçüncü kez okuyordu ve cehennemin anısına dair okuduğu hiçbir şey ona bu kadar zevk vermemişti.

Parmağının ucuyla kitabın kapağını okşadı. Hilton denen bu adam neredeyse onun kült yazarı olmuştu. Eseri yeniden eline aldı. İyi ki müşterinin biri bu otel odasının komodininin çekmecesinde unutmuştu onu! Kitabı kendinden emin bir tavırla odanın diğer ucunda açık duran valize fırlattı. Sarkaçlı küçük saate baktı, gerinerek yataktan çıktı. “Haydi, kalk ve yürü,” dedi kendi kendine, neşe içinde. Dolabın aynasının karşısına geçip kravatının düğümünü sıktı, siyah takımının ceketini düzeltti, televizyonun yanındaki küçük yuvarlak masanın üzerinden güneş gözlüğünü aldı ve ceketinin üst cebine yerleştirdi. Pantolonunun kemer deliğine takılı çağrı cihazı hiç durmadan titreşiyordu. Odadaki tek gömme dolabın kapısını ayağıyla iteledi ve pencereye doğru yöneldi. Kımıltısız duran kasvetli perdeyi aralayarak iç avluya göz attı. Manhattan’ın alçak kesimlerine çöken ve TriBeCa’nın¹ sınır-

1. Manhattan’ın güney mahallesi. (Y.N.)

larına kadar yayılan kirliliği uzaklaştıracak en ufak bir yel esmiyordu. Gün, kavurucu sıcak olacaktı. Lucas güneşe tapıyordu. Onun ne kadar zararlı olduğunu ondan daha iyi kim bilebilirdi ki? Kuraklığın hüküm sürdüğü topraklarda her türlü tohum ve bakterinin üremesine imkân doğmuyor muydu? Zayıfları güçlülerden ayıklamada Azrail'den daha söz dinlemez değil miydi? "Ve ışık oldu!" diye mırıldandı telefon ahizesini kaldırırken. Resepsiyona hesabı hazırlamalarını söyledi, New York yolculuğu kısa sürmüştü. Odadan çıktı.

Koridorun ucunda, acil çıkış merdivenine açılan kapının alarm bağlantısını kopardı.

Küçük avluya vardığında, içinden kitabı alıp valizini büyük bir çöp kutusuna fırlattı ve uçar adımlarla dar sokağa girdi.

Birbirine benzemeyen taşlarla döşeli SoHo'nun dar bir sokağında Lucas, işlemeli demirden küçük bir balkonu obur bakışlarla gözlüyordu. Balkon, paslanmış iki perçin çivisi sayesinde bile çökmenin cazibesine direnemecekti. Üçüncü kattaki kiracı, göğüsleri gayet biçimli, göbeği küstahça güzel, etli dudaklı genç manken, hiçbir şeyden kuşkulanmayarak şezlonguna uzanmıştı. Mükemmeldi bu. Birkaç dakika içinde (eğer gözleri onu yanıltmıyorlarsa; asla yanıltmazlardı) perçinler pes eder. Bunun üzerine, o hayran olunası kadın kendini üç kat aşağıda bulur, bedeni paramparça olmuştur. Kulağından sızıp sokak taşlarının aralarına akan kan, yüzüne resmedilip kalmış korkuyu vurgular. Sevimli, güzel yüzü böylece donup kalır; ta ki genç bayanın ailesinin onu içine kapattıkları, sonra da mermer bir taşın ve birkaç litre gereksiz gözyaşının altına fırlatıp attıkları çam ağacı ahşabından bir tabutun içinde bozulup çürüyene dek. Sıradan bir şey, semt gazetesinde en fazla dört satırlık yer tutacak, o da kötü kaleme alınmış bir dört satır olacak, olsa olsa bina sahibine dava açılmasına neden olacak kadar sıradan bir şey. Belediyenin teknik sorumlularından biri işini kaybeder (her zaman bir suçlu gerekir), üstlerinden biri de küçük

balkonun altından geçen olsaydı, kazanın bir drama dönüşeceği sonucuna vararak olayı hasıraltı eder. Bundan çıkan sonuç Tanrı'nın varlığıdır ve Lucas'nın asıl sorunu da budur.

O süslü püslü apartman dairesinde telefon çalmamış ve orada oturan kuş beyinli ceptelefonunu banyoda bırakmamış olsaydı gün kusursuz biçimde başlamış olurdu. O kuş beyinli salak telefonunu aramak için ayağa kalktı. Bir Mac belleği bile bir mankenin beyninden daha güçlüdür, diye düşündü Lucas. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Lucas dişlerini sıktı ve çenesi, tıpkı geçerken sokağı titreterek üzerine gelen çöp kamyonunun çeneleri gibi gıcırdadı. Sert ve gayet net bir çatırtıyla binanın ön yüzünden kopan metalik aksam aşağıya yuvarlandı. Alt katta bir pencere patlayarak tuz buz oldu. Tetanos basil kolonilerinin ve çıtkuşlarının en eski meskenlerinden olan paslanmış demir kirişler, dev bir mikado gibi kaldırıma döküldü. Lucas'nın bakışları yeniden aydınlandı. Keskin metalden bir ana mertek, baş döndürücü bir hızla yere doğru iniyordu. Derhal yaptığı hesaplar doğru çıkarsa, ki hiç yanılmazdı, kaybedilmiş bir şey yoktu. Uyuşuk uyuşuk sokağa girerek çöp arabası sürücüsünü yavaşlamaya zorladı. Kiriş, çöp arabasının şoför kabinini delip şoförün göğüs kafesine çakıldı. Kamyon aniden yön değiştirdi. Arka platformda ayakta duran iki çöpçünün gıkı bile çıkamadı. Birini çöp kasasının açık ağzı yutuverdi ve soğukkanlılığını hiç bozmadan ayini yöneten çeneler tarafından öğütüldü, diğeri öne fırladı ve kırma taş döşeli yolun üzerinde cansız kaydı. Kamyonun ön dingili bacağının üzerinden geçmişti.

Hızla giden Dodge, bir sokak lambasına çarparak havaya fırladı. Soyulmuş elektrik telleri kımıl kımıl kıvrılarak, yolun kıyısındaki ağzına kadar pis su dolu kanalcıklara kadar uzanma iyiliğini gösterdiler. Bir kıvılcım demeti, civardaki bütün evleri etkileyen korkunç kısa devrenin habercisi oldu. Semtteki trafik ışıkları, Lucas'nın takım elbisesi gibi kapkara kesti. Uzaklarda, başının çaresine

terk edilmiş kavşaklardan, ilk çarpışmaların gürültü partısı işitilmeye başlanmıştı bile. Crosby Street ile Spring' in kesiştiği yerde, çılgın bir çöp kamyonu ile sarı bir taksinin çarpışması önlenemedi. Yan tarafından darbe alan taksi, modern sanat müzesinin mağaza camından girip yerleşti. "Vitrinleri biraz daha doldu," diye mırıldandı Lucas. Kamyonun ön dingili, park etmiş bir arabanın üzerine çıktı, artık körleşmiş farları göğe dikilmişti. Çöp kamyonunun ağır kasası, sacları gürültüyle yırtılırken eğilip büküldü, sonra da yan yattı. İçindeki tonlarca çerçöpü derinliklerinden kustu ve yol iğrenç çöplerden bir halıyla kaplandı. Kusursuz felaketin gürültüsünü bir ölüm sessizliği izledi. Güneş, en yüksek noktasına doğru seyrine sessizce devam ediyordu, ışınlarının yaydığı sıcaklık mahallenin havasını hızla iç bulandırıcı kokulara buladı.

Lucas gömleğinin yakasını düzeltti, gömlek eteklerinin ceketini aşmasından nefret ederdi. Etrafa yayılmış felaketi seyretti. Kol saati henüz dokuzu gösteriyordu ve nihayet güzel bir gün başlamaktaydı.

Taksi şoförünün başı direksiyona düşmüş, klaksonu durmadan çalıyor, New York Limanı'ndaki römorkörlerin düdük sesleriyle birlikte çınılıyordu. Güz sonunun bu pazar günü gibi hava güzelse eğer, çok güzel bir yerdi liman. Lucas oraya gitti. Bir helikopter onu LaGuardia Havaalanı'na indirecekti, uçağı altmış altı dakika içinde havalanıyordu.

* * *

San Francisco Ticari Limanı'nın 80 numaralı rıhtımı boştu. Zofia telefon ahizesini yavaşça yerine koydu ve kabininden çıktı. Gözlerini ışıktan kırpıştırarak, karşıdaki dalgıranı seyretti. Dev konteynerlerin etrafında bir sürü insan koşturup duruyordu. Göğün yükseklerinde, sepetlerine tünemiş vinç operatörleri, Çin'e doğru yola çıkacak dev bir kargo gemisinin tam tepesinde kesişen çen-

gellerin balesini ustaca yönetiyorlardı. Zofia iç çekti. Dünyanın en iyi niyetiyle donanmış olsa da her şeyi tek başına yapamıyordu. Çok maharetliydi, ama aynı anda her yerde olamazdı.

Golden Gate Köprüsü çoktan puslanmıştı. Körfezi adım adım istila eden kalın bulut tabakasını ayaklarının tepe uçları aşırıyordu yalnızca. Bir süre sonra, görüş mesafesi sifıra ineceğinden köprü ulaşımı iptal olacaktı. Güvenlik görevlisi giysileri içinde hayran olunacak kadar güzel görünen Zofia'nın, götürü usulü ücret alan dok işçilerine işi bıraktırmaları için sendikalı ustabaşları ikna edecek vakti kalmamıştı pek. Öfkelenmeyi bilebilseydi barı!.. Bir insanın yaşamı, yine de, alelacele yüklenmiş birkaç sandıktan daha ağır basıyor olmalıdır; ama insanlar o kadar çabuk değişmiyorlardı, yoksa Zofia orada olmaya gerek duymazdı.

Zofia dokların ortamını seviyordu. Burada yapacak çok iş buluyordu her zaman. Dünyanın tüm sefaleti, eski depoların gölgesinde randevulaşmıştı sanki. Evsizler orayı mesken tutuyordu. Güz yağmurlarından, kış geldiğinde şehrin üzerine Pasifik'in sürükleyip getirdiği buz kesmiş rüzgârlardan ve hangi mevsim olursa olsun, bu düşman evrende dolanarak kendilerini tehlikeye atmayı pek sevmeyen polis devriyelerinden kısmen korunaklıydı.

“Manca, çalışmasınlar artık!”

Geniş omuzlu, heybetli adam işitmemiş gibi davranırdı. Göbeğine dayadığı büyük bloknotuna, gökyüzünde yükselen bir konteynerin sicil numarasını yazıyordu.

“Manca! Zabıt tutmak zorunda bırakmayın beni, telsizinizi alın ve işi bıraktırın!” diye tekrarladı Zofia. “Görüş mesafesi sekiz metrenin altında ve gayet iyi biliyorsunuz ki on metrenin altına düştüğünde iş bırakma düdüğü çalmış olmalıydınız.”

Ustabaşı Manca sayfanın altına paraf attı ve başında bekleyen genç puantöre uzattı. Elinin bir hareketiyle uzaklaşması için işaret etti.

“Altında durmayın onun, indirme bindirme bölgesindediniz, düşerse affetmez!”

“Evet, ama asla düşmez. Manca, beni işittiniz mi?” diye ısrar etti Zofia.

“Gözümde lazer dürbünü yok ya, nereden bileyim!” diye homurdandı adam, kulağını kaşıyarak.

“Ama kötü niyetiniz herhangi bir mesafe ölçerden daha kesin! Zaman kazanmaya çalışmayın, çok geç olmadan kapatın şu limanı.”

“Siz dört aydır burda çalışıyorsunuz, verimlilik hiç bu kadar düşmemişti. Hafta sonu dostlarımla ailelerini siz mi besleyeceksiniz?”

Yük indirme bölgesine doğru bir traktör yaklaşıyordu. Şoför pek bir şey göremiyordu, aracın önündeki kafes, bir römorkla çarpışmasını kıl payı engelledi.

“Haydi toz olun, küçükhanım, rahatsızlık verdiğinizi görmüyor musunuz!”

“Rahatsız eden ben değilim, sis. Dok işçilerinize başka türlü ödeme yapmalısınız. Çocukların, sendikanın ölüm sigortası primini almaktansa bu akşam babalarını görmekten daha mutlu olacaklarına eminim. Acele edin Manca, iki dakika içinde bizzat adınıza bir mahkeme celbi çıkaracağım ve yargıcın karşısına geçip davamı savunacağım.”

Ustabaşı Zofia’yı süzdükten sonra denize tükürdü.

“Sudaki halkalarınız bile görünmüyor!” dedi Zofia.

Manca omuz silkti, telsizini eline aldı ve genel olarak çalışmanın durdurulması emrini vermeye razı oldu. Bir süre sonra dört el boru sesi çınladı ve vinçlerin, kaldıraçların, çekicilerin, taşıyıcıların ve rıhtımların etrafında ya da kargo gemilerinin güvertesinde kıvıldaabilecek her şeyin balesi bir anda durdu. Uzakta, görünmeyen içinde, bir römorkörün sis düdüğü, iş bırakma düdüğüne cevap verdi.

“Günler işsiz geçtikçe, sonunda bu liman kapanacak.”

“Ne yağmuru yağdıran benim ne de havayı güzel yapan, Manca, ben yalnızca adamlarınızın kendilerini öldürmelerini engelliyorum. Huysuzluk edip durmayın, birbirimize öfkelenmekten hoşlanmıyorum, gelin size kahve ve omlet ısmarlayayım!”

“Melek gözlerinizle bana dilediğiniz kadar bakabilirsiniz, ama, söylemedi demeyin, görüş on metreye çıkarsa her şeyi yeniden çalıştırırım.”

“Gemilerin gövdesindeki adlarını ne zaman okuyabilirsiniz, o zaman! Haydi gelin!”

Limanın en iyi lokantası olan Fisher’s Deli çoktan ağzına kadar dolmuştu. Her siste, bütün dok işçileri orada toplanıp o işgününü kurtaracak olan, havanın açılması umudunu paylaşırlardı. Kıdemliler salonun dibindeki masalara oturmuştu. Barda, ayakta en gençler duruyor, havanın açmasının ilk işareti olan, pencerelerin ötesinde bir teknenin pruvasını ya da güvertedeki bir vincin ucunu seçmeye çalışarak tırnaklarını kemiriyordu. Hep aynı konuşmaların ardında, hepsi de şiş göbekleri, sıkışmış yürekleriyle dua ediyordu. Eklemlerine kadar sızan pastan ve tuzdan asla şikâyet etmeden gece gündüz çalışan, her işi yapan bu insanlar için, nasır bağlamış ellerini hiç hissetmeyen bu adamlar için, ceplerinde sendikal güvence olarak birkaç dolarla eve dönmek korkunç bir şeydi.

Lokantada tam bir kakafoni hüküm sürüyordu. Birbirine çarpan çatal bıçakların, kahve makinesinden çıkan buharın, kapların içinde tıngırdayan buz parçalarının gürültüsü... Kırmızı kadife kaplı kanepelerin üzerinde, dok işçileri altışarlı gruplar halinde oturuyor ve hayhuyun ötesinde pek az laf ediliyordu.

Audrey Hepburn tarzı kesilmiş saçları, pamuklu bluzu içinde narin silüetiyle servis yapan Mathilde öyle dolu bir tepsi taşıyordu ki, şişeler sanki büyülenmiş gibi dengede duruyordu. Önlüğüne tıktığı sipariş defteriyle, mutfaktan kasaya, bardan masalara, salondan bulaşıkçının penceresine gidip geliyordu. Yoğun sisli günler onun için dur durak demeden çalışmak anlamına geliyordu, ama olağan yalnızlığına böylesi günleri tercih ederdi. Cömert gülümseyişleri, kaçamak bakışları ve taşı gedğine koyan işnelemeleriyle etrafındaki erkeklerin moralini az da olsa hep canlı tutardı. Kapı açıldığında Mathilde başı-

nı çevirip gülümsedi. İçeri gireni gayet iyi tanıyordu.

“Zofia! Beş numaralı masa! Acele et, masayı sana ayırmak için neredeyse üstüne çıkmam gerekecekti. Hemen kahve getiriyorum size.”

Zofia, söylenmeye devam eden ustabaşıyla birlikte masaya yerleşti.

“Beş yıldır dilimde tüy bitti, tungsten aydınlatmalar yerleştirelim diyorum, yılda en az yirmi işgünü kazancımız olur. Hem bu kurallar da saçma sapan, adamlarım beş metre görüş mesafesinde bile çalışmayı bilirler, hepsi tam proleter!”

“Adamlarınızın yüzde otuz yedisi çırak, Manca!”

“Çıraklar öğrenmek için burada! Bizim meslek babadan oğula aktarılır, kimse burada başkasının yaşamıyla oynamıyor. Dok işçisi kartı daima bileğinin gücüyle hak edilir!”

Mathilde, işini tez yapmasından gururlu, siparişlerini getirip masaya koyarken konuşmalarını bölünce Manca'nın yüzü yumuşamıştı.

“Sizin için jambonlu omlet, Manca. Sana Zofia, her zamanki gibi bir şey yemezsin sanıyorum. Yine de sana içmeyeceğin bir kahve getirdim, köpüksüz sütlü. Ekmek, ketçap, işte, her şey burada!”

Ağzını çoktan doldurmuş olan Manca teşekkür etti. Mathilde, pek emin olmayan bir sesle Zofia'ya akşam boş olup olmadığını sordu. Zofia, işi biter bitmez onu arayacağını söyleyince rahatlayan garson kız, akın akın insan gelen lokantanın gürültü patırtısı içinde kayboldu. Salonun dibinden kalkan heybetli bir adam çıkışa doğru yöneldi. Zofia ile ustabaşının bulunduğu masanın yanında durup ustabaşını selamladı. Manca ağzını silip adamı selamlamak için doğruldu.

“Ne arıyorsun burada?”

“Senin gibi ben de şehrin en iyi omletini ziyarete geldim!”

“Güvenlik görevlimizi tanıyor musun, Teğmen Zofia...”

“Bu zevke henüz nail olmadık,” diye hemen söze girdi Zofia ayağa kalkarak.

“Pekâlâ, size eski dostum, San Francisco Polisi’nden Müfettiş George Pilguez’i takdim edeyim.”

Zofia, kendisine şaşkın şaşkın bakan dedektife elini içtenlikle uzatırken, kemerine asılı çağrı cihazı çalmaya başladı.

“Sanırım sizi çağırıyorlar,” dedi Pilguez.

Zofia, kemerindeki küçük aygıtı baktı. Işıklı diyot 7 rakamının üzerinde yanıp sönüyordu. Pilguez gülümseyerek Zofia’yı süzdü.

“Sizde 7’ye kadar çıkıyor demek. İşiniz son derece önemli olmalı, bizde 4’te durur.”

“Bu diyot ilk kez yanıyor,” cevabını verdi Zofia, heyecanlanmıştı. “İzninizle, kalkıyorum.”

İki adamı selamladı. Mathilde hafifçe bir işaret yaptı ama Zofia görmedi, kalabalığın arasından kapıya doğru ilerleyebilmek için kendine yol açmaya başladı.

Yerine Müfettiş Pilguez’in oturduğu masadan ustabaşısı seslendi:

“Hızlı sürmeyin, on metrenin altında görüş mesafesinde rıhtımlarda araç kullanmaya izin yok!”

Ama Zofia işitmedi; deri ceketinin yakasını ensesine kaldırarak, arabasına doğru koştu. Arabanın kapısını kapar kapamaz, motoru çalıştırdı ve motor çeyrek devre gelince harekete geçti. Servise ait Ford sarsıldı ve uğuldayan sireniyle doklardan içeri daldı. Zofia, giderek yoğunlaşan sisten hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. Bu hayaletimsi dekorun içinde ilerliyor, vinç ayakları arasında ustaca manevra yapıyor, konteynerler ile durdurulmuş makineler arasında neşeyle slalom yapıyordu. Ticari faaliyet bölgesinin girişine varmasına birkaç dakika yetti. O sırada yol serbest olmasına rağmen kontrol noktasında yavaşladı. Kırmızı beyaz çizgili bariyer kalkmıştı. 80 numaralı rıhtımın nöbetçisi kulübesinden çıktı, ama böyle bir *beyaz gece*’de hiçbir şey göremedi. İnsan kendi elini bile uzatsa göremezdi. Zofia liman bölgesi boyunca ilerleyerek 3rd

Street'e çıktı. Çin Havzası'nı tümüyle geçtikten sonra, 3rd Street nihayet şehir merkezine doğru çatallanıyordu. Soğukkanlı Zofia ıssız yollarda sürüyordu arabayı. Çağrı cihazı yeniden çınladı. Zofia yüksek sesle itiraz etti:

"Elimden geleni yapıyorum! Kanatlarım yok ya, hızın da bir sınırı var!"

Cümlesini henüz tamamlamıştı ki, engin bir şimşek sisin içinde yıldırım gibi bir ışık halesi yaydı. İşitilmemiş şiddette bir gök gürültüsü patladı ve evlerin cephelerindeki tüm camlar titredi. Zofia gözlerini faltaşı gibi açtı, ayağı gaza biraz daha fazla bastı, gösterge hafifçe hareketlendi. Market Street'ten geçmek için yavaşladı, trafik ışıklarının rengi seçilemiyordu. Kearny Street'e girdi. Zofia, varacağı yerden hâlâ sekiz blok uzaktaydı. Hatta, caddedeki trafiğin akış yönüne uymaya rıza gösterirse dokuz. Kuşkusuz o da öyle yapacaktı.

Göz gözü görmeyen sokaklarda tufanı andıran bir yağmur sessizliği parçalıyordu. İri damlalar ön camda sağır edici bir şıprıtyla patlıyor, silecekler yağmur damlalarıyla baş edemiyordu. Uzakta, şehri kaplayan yoğun siyah buluttan yalnızca Transamerica Building'in piramit şeklindeki görkemli kulesinin son katının bulunduğu uç görülüyordu.

* * *

Birinci sınıf koltuğuna gömülmüş Lucas, uçağın camından bu şeytansı ama tanrısal güzellikteki manzarayı seyrediyordu. Boeing 767, San Francisco Körfezi üzerinde dönüp duruyor, her an gelebilecek iniş iznini bekliyordu. Sabırsız Lucas kemerine asılı çağrı cihazına dokundu. 7 numaralı diyot sürekli yanıp sönüyordu. Hostes gelip aleti kapatmasını ve koltuğunun sırtını dikleştirmesini emretti: Uçak yere yaklaşmaktaydı.

"Tamam bayan, kesin artık şu yaklaşmayı da bu lanet olası uçağı indirin, acelem var!"

Marc Levy

SONSUZLUK İÇİN YEDİ GÜN

Altında Tanrı ile Şeytan'ın imzası olan bir elyazmasında dünyanın kaderi yazılıdır: "...Gelecek binyılda yeryüzünü yönetmekle görevli olacak kişinin meşruiyetini kanıtlamak için, birbirimize karşı son bir meydan okumaya kalkıştık. Yedi gün boyunca, en iyi ajanımız olarak kabul ettiğimiz kişiyi insanların arasına göndereceğiz. İnsanlığı daha fazla iyiliğe ya da kötülüğe yönlendirmeyi başarabilen, kendi tarafına zafer getirecektir. Yeni dünyanın idari yetkisi galip gelende olacaktır."

Bu bir meydan okumadır. Zofia Tanrı'nın, Lucas Şeytan'ın temsilcisi olarak yeryüzüne gönderilir. Ama işler hesaplandığı gibi gitmez... İyilik kötülüğe, kötülük iyiliğe galip gelemeyen bir türlü; çünkü araya hepsini yerle bir eden aşk girmiştir...

Sonsuzluk İçin Yedi Gün, Marc Levy'nin mizah yüklü sevecen dünyasına götürüyor okuru. Levy, her şeyin tüketim ve yabancılaşma üzerine temellendiği günümüz toplumunda aşka ve dostluğa tutunmayı öneriyor okurlarına.

Kapak resmi: Maxim Filpchuk

ISBN 978-975-07-0576-2

9 789750 705762

